

На сгяда на Тодоровден в Стара Загора

такава”, а гримът – червило, руж, очна линия са с ярки цветове. Самите свекърви са категорични, че: ”жената трябва да е гримирана. Не е хубава, ако не е гримирана. Със синьо на очите, с помада, с червило по бузките”. Косите на девойките са разпуснати. При омъжените жени те са сплетени и покрити с пъстра забрадка. Задължително за момите е китката перце – платнено цвете, което е знак, че девойката е дошла на сгяда и се предлага за булка (Дечева 2004: 162-163).

Лазаруването в българската календарна обредност често се свързва с циганките. Това е един твърде интересен феномен – те продължават и на практика съхраняват обичаи и обреди, които са изоставени или забравени от околното, съвместно живеещо с тях население - българите. В случая като в Силистренско, където циганки изпълняват и досега непознат за околното българско население вариант на лазаруване (с кукла “Лазар”), вероятно възприет от преселници от Източна Тракия в по-старо време (Марушиакова, Попов 1993: 204-205).

От средата на XIX век до 30-те - 40-те год. на XX век в Стара Загора колоритните фигури на лазаруващи циганки обикалят градските улици. “Сега, през Лазаровата седмица, която предшества Връбница, всички къщи на драга воля посрещат лазаркини - предимно циганки в шарено облекло. Премениени и накичени, едни от тях пееха разни песни за берекет